

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gld. — kr. „ pol leta 1 „ 60 „ „ četrt leta — „ 80 „ Naročnina se pošilja opravištvu v škofijsk. poslojpu (Bischofhof.) Deležniki tisk. društva dobivajo list brez posebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste prodaja knjigar Novak na velikem trgu po 5 kr. — Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. —

Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Čujte, čujte, dače bodo znižane?

Finančni minister, baron Depretis, je nedavno izpovedal, da potrebuje za drugo leto veliko, veliko denarjev, celih 405 milijonov, ako hoče, da vse državne stroške pokrije. Pri istej priliki je tudi govoril o prenanenju tega, kakor se sedaj dače na razne davkoplafilce razdelivajo, ali o reguliranju, uredvanju davkov. Vsak pameten človek bo ministru prav dal in mu pritrnil, da je pravičnija razdelitev dače že neizmerno potrebna. Vsa teža davkov sloni in teži na posestnikih zemljišč in hiš, med tem, ko na milijone ljudi ničesar ali primeroma jako malo donaša za javne, za državne potrebe. Tem bolj se je čuditi sedanjim liberalnim poslancem, da v tej reči nič ali malo storijo in še to, kar minister dobrega nasvetuje, čestokrat zavlečejo ali zavrzajo. Skoro vselej so dotične ministrove nasvete zavrgli, na mesto njih pa nič boljšega poskrbeli, pač pa dragi čas tratili s verskimi, cerkvenimi postavami, s razpravami o konkordatu, civilnem zakonu in drugih jednako nepotrebnih rečeh, s katerimi je kmetovalcem jako malo pomagano. Nova in pravičnija razdelitev zlasti gruntnega davka se je začela že pred 7 leti in stane vsako leto več milijonov goldinarjev. Ali treba bo vendar še več let čakati, preden bo dognana. Potem pride na vrsto nova razdelitev davka od hiš, od pridobnin, od kapitalov, naloženih v državnih dolžnih pismih, in od dohodnin. Še le, ko bo vse to izvršeno, potem še se bodo začeli davki pobirati po novem in bolj pravičnem načinu.

Ali krivice in sitnobe, ki vsled sedanjega načina pri naračunjevanju davkov zadevajo zlasti posestnike, so finančnega ministra naklonile v začasno polajšanje državnemu zboru predložiti 6 novih dačnih postav. Minister meri z novimi postavami na to, da bi posestnikom davke za nekoliko znižal in jih preložil na rame tistih državljanov, ki so do sedaj le malo ali čisto nič davka plačevali.

Do sedaj se je gruntna dača jemala od zneska čistih dohodkov, ki je bil katasterskej knjigi vpi-

san; računilo se je od njega $26\frac{2}{3}\%$. To hoče minister predrugačiti; za naprej bi se naj jemalo samo 24% , kar bi gruntni davek znižalo za 10% , t. j. posestnik bi pri 100 fl. imel samo plačati 90 fl. Jednako znižanje od $26\frac{2}{3}\%$ na 24% je namenjeno davku od hišne najemščine (Hauszinssteuer), kar bi zopet pri 100 goldinarjih dalo 10 fl. polajzbe. Tudi pri hišni razredni dači (Hausklassensteuer) se bo za nekoliko polajšalo, vsaj pri ubožniših prebivalcih. Gledé pridobnine (Erwerbsteuer) se bodo sedanji zneski tudi znižali in sicer za 10% , ter se skozi 3 leta ne bodo smeli zvišati. Iz tega je razvidno, da je finančni minister vendar enkrat začel resno misliti na polajšanje silnih dačnih bremen, zlasti pri posestnikih.

Ker pa državna kasa zaradi tega ne sme kvara ali škode trpeti, zato je finančni minister izumil novo dačo ali dohodnino (Einkommensteuer), ki bo po njegovih mislih več denarjev vrgla, kakor bo dovoljena polajzba pomanjkljeva dala. Novi dohodninski davek bo moral plačevati vsak državljan, ki ima na leto 600 fl. in še več dohodkov. V ta namen bo moral napovedati, koliko dohodkov ima na leto od zemljišč, hiš, obrtnije, službe, kapitalov itd. Ako dohodki ne znašajo 600 fl. je prost od plačevanja dohodnine. Toda brz, ko dosega 600 fl. bo moral plačevati po 2, 3, 4, 5 itd. goldinarjev, od vsake stotine dohodkov, tedaj n. pr. od 600 fl. po 12, 18, 24 ali 30 fl. na leto. Ako državni zbor nasvetovane postave sprejme in jih svitli cesar potrdijo, potem bomo že l. 1878 začeli davke plačevati po tem novem in začasnem načinu, t. j. dokler ne bo vse reguliranje davkov dognano.

Cerkvene zadeve.

Šolske sestre na Štajerskem.

IV. Razširjanje in sedanji stan šol. sester. 2. Preselitev v Algersdorf. V glavnem mestu Gradcu, v svoji prvotni hiši so delovale blage „šolske sestre“ iz ljubezni do Boga in

do nedolžnih otrok nevtrudljivo do l. 1855. Borile so se mnogokrat z pomanjkanjem tudi v najpotrebnejših rečeh, vendar vselej trdno zaupajoče v dobrotliverga Boga, ki svojih nikdar ne zapusti. Vrh tega je še mnogo sester zbolelo in umrlo, posebno med 1844—1846, kar je bilo za novo društvo tem večja zguba, ker je mnogo truda in skrbi stalo, preden je zamogla ktera „sestra“ učiteljica postati.

Nevtrudljivo skrbni višji pastir škof Zängerle si prizadevajo tudi tu pomagati. Kaj je bil vzrok tako močni umrlosti? Po preiskovanju zdravnikov se je izvedelo, da imajo „sestre“, katerih trud je bil silno velik, premalo čistega zraka, oster prepih, in zraven tega pa malo prostora za sprehanje. Niti „sestre“, niti otroci v konviktu stanujejoči se niso zamogli potrebno sprehoditi, kar je v mestih močno potrebno. Bile so prisiljene z deklicami po mestnih ulicah, ali zunaj mesta na sprehod hoditi, kar ima za osebe v duhovskem društvu živeče zopet svoje sitnobe. Pa tistim, ki Boga ljubijo, služi vse k dobremu. Ravno ta nezgoda njih je pripeljala na misel zunaj mesta priličen kraj iskati za učilnico in stanovanje. V Algersdorfu, v vasi, kako malo urico oddaljeni od Graškega mesta, blizu grada Eggenberga, je imel nek g. J. Braininger posestvo na prodaj. V spomladi leta 1844 kupijo „sestre“ toto posestvo za 23.000 gold. Za uboge učiteljice je bil ta znesek velikansk. Da so zamogle (le nekoliko v začetku) to svoto skupaj spraviti, so jim zopet velikodušni darovniki k pomoči prišli, med katerimi se hvaležno imenujejo cesarica Karolina Avgusta, škof Zängerle, Mihael Schwarzl, dekan in nadžupnik Hartberški in v. dr. — Celo posestvo je skupaj merilo okoli 20 plugov. — Sem so hodile „sestre“ za naprej mnogokrat z otroci na sprehod; tu osnovajo tudi malo učilnico za otroke v okolici živeče, ali tako imenovano „filijalo“ — podružnico. — Šolo je kmalu obiskovalo okoli 70 otrok; stariši in otroci so ljubili prijazne učiteljice, ki so s toliko skrbjo vnete bile za mladino.

Sedem let je prva „mati prednica“ Franciška Lampl vodila mlado društvo „šol. sester.“ Po njenem odstopu je bila za „II. mater“ izvoljena Neža Pfund rojena na Tirolskem l. 1820. Mnogi dolgovi, koje so si „sestre“ naložile s nakupom posestva v Algersdorfu, so jih močno stiskali. Pridno so obdelovale za tega voljo novo zemljišče, da so shajati zamogle. Pa pot v Eggenberg je bila predolga, in hod tje je mnogo dragega časa potratil. Večkrat jih je tje in domov gredoče slabo vreme zasačilo, bili so res to dnevi ostre poskušnje za novo društvo. Zarad tega je več „sester“ željo izreklo, naj se „šol. sestre“ popolnem preselijo v Algersdorf, t. j. naj se matiška hiša prestavi tje, in v mestu Gradeu naj bode le podružnica. Toto misel še je med drugim posebno to podpiralo, ker je hiša v mestu silne poprave potrebna postala. Misli in želje slednjic dozoriijo do sklepa, da se glavni sedež „šol. sester“ v Algersdorf prestavi, ter da

se tam sozida hram, ki bode vsem potrebam ustrejal. V letu 1854 pod prednico Nežo Pfund se je stavba hiše začela. Leta 1855 je bil hram dokončan in na den sv. Franciška serafimskega bil je sedež slovesno iz Graškega mesta v Algersdorf prenešen. Kdor velikanski hram „šol. sester“ v Algersdorfu pogleda, prostorne in priprave sobe, pobišje, hleve — mora pripoznati: glej! tu se zopet lahko vidi radodarna božja roka, ki je tistim, kateri Bogu služijo vsikdar k pomoči. Veličastno poslopje je stalo nad 100.000 goldinarjev.

Da so bile „sestre“ v stanu le najpotrebniši denar spraviti, so poprosile višjo oblast za dovoljenje milodare pobirati, kar jim je tudi pripuščeno bilo. Z velikanskim trudom so za pobiranje odločene „sestre“ obhodile daljne in bližnje dežele našega cesarstva, da, celó po nekterih krajih ruske države, ter so prosile za dobrovoljne dare pri prijateljih in sovražnikih mladine. *) Ko je 8. avgusta leta 1858 „prednica mati“ Franciška Pfund umrla, je bil ves dolg poplačan. Dendenešnji je hiša v v Algersdorfu kinč graške okolice, blagoslov in dobrota za dekliško mladino. Od leta 1858—1864 je bila III. „mati“ „šol. sester“ Benedikta Schweinegger, pod ktere vodstvom se je društvo vedno bolj in bolj pomnožilo **) in matiška hiša v Algersdorfu pošilja svoje „hčerke“ na vse strani lepe štajerske dežele, ki delajo in se trudijo za časno in večno srečo dekliške mladine.

(Dalje sledi).

Gospodarske stvari.

Plesniva krma je živalim silno škodljiva.

M. Škodljivi učinki plesnive krme so dostikrat večji nego si marsikteri kmetovavec domišljuje. Plesniva krma pouzrokuje najprej pri živini koliko ali hudo ščipanje po črevih, želodec neha redno prebavljati, truh se jej napne in postane trd ko boben, od živali se izliva vodeno smrdeče blato, čreva se vnamejo, slednjic sledi črni prisad in konečno pogin. Zraven teh bolezni napadajo žival dostikrat krči in mrtoudi podobni tistim prikaznim, ktere se po povžitih močnih strupih večkrat opazujejo. Plesniva krma brejim živalim pokladana je mnogokrat vzrok, da izvržejo. In vendar se pogosto godi, da kmetovavci svojej živini plesnivo krmo pokladajo ne porajtajé na imenovane nevarne nasledke. Dostikrat se poklada živini plesniva krma in gospodar o njeni plesnivosti še niti ne sanja ne. Plesnivec se pri mnogih krmah le v notranjih delih posameznih stebličev nahaja, kakor je to pri votlih in stebličastih rastlinah in pri slabo izprešani prgi najti. Plesniva prga je prežvekovavnej živini že v navadni meri

*) Sedanja mati-prednica „šol. sester“ v Mariboru M. P. ima pri tem pobiranju mnogo in mnogo zaslug.

**) Pri letošnji volitvi „Matere“ je bilo zbranih okoli 80 „sester“, ki imajo volilno pravico. —

pokladana škodljiva in mnogokrat pogubna. Primerilo se je, da so konji, ki so plesnivo seno ali plesniy kruh jedli, hitro poginili. Neobhodno potrebno je tedaj, da gospodar kolikor mogoče skrbi, da mu krma ne splesni. To se pa najbolje zabrani, ako se krma na suhem kraju hranuje, kjer je zraku pristop ali popolnoma zaprt ali popolnoma odprt. Prava napačnost je pa seno ali slamo za krmo na slabo pokritih podstrešjih nad hlevi hranjevati. Tukaj po soparjih, iz hleva se razširjajočih, krma le prelahko splesni ali celo zgnjuje.

Zimska jabelka.

5. Zlati Noble (Lukas XV. 1 b). Golden Noble, tudi rumeni žlahtnik imenovan, je lepo, veliko in žlahtno jabelko plošinate ali kroglaste podobe. Barva jako lepe, gladke, njezne lupine je na drevesu zelenkasto-rumena, pozneje celó rumena z nekaterimi sivimi in rudeče-rujavimi pikami nasklikana. Belo, žoltkasto meso ima prijeten, sladko vinsko-kiselnat, majhno rožno dišaven okus. Zori meseca oktobra, in trpi do januarja in do februarja. Ako tudi za namizni sad druge vrste, je vendar zlati Noble zavoljo lepote in velikosti izvrsten kinč za mizo, za gospodarstvo in trženje pa jako cenljiv sad. Drevo raste krepko in se odlikuje po ranem in obilnem donesku. Ker temu drevesu mrzla lega ne škoduje, se lahko priporočuje za splošno sajenje. 6. Voltmanova rajneta (Lukas X. 2 a). Woltmann's Reinette. Velik, navadno ploščasto-okrogel, mnogokrat keglji podoban sad. Pri trganju iz drevesa je barva na lupini rumeno-zelena; ter se na ležišču spremeni v svitlo-rumeno z zelenimi progami. Prisolena stran je blede-rudeče pobarvana, in je pri nekaterih jabelkah s karmezin-rudečimi traki prevlečena. Meso je čisto belo, mehko in ima zelo žlahten, dišaven vinsko-sladkorni okus. Zori konec oktobra ali novembra in sad trpi dobro shranjen celó do spomladi. Je kot zanamizen in gospodarstven sad cenljiv. Drevo vzraste do srednje velikosti, vendar krepko in zdravo; cveči pozno ter mu ponočni mraz ali slana malokedaj škoduje. Rodi v vsakej zemlji, tudi v redki peščeni, redno in obilno. Se priporočuje za severne, mrzle kraje.

Kako ravnati z mešanim gnojem ali kompostom. Čedalje bolj spoznavajo naši kmetovje — vsaj okoli Maribora vidimo že pogosto kompostne kupe — veliko korist mešanega gnoja ali komposta. Gledé ravnanja ž njim pa ni vse jedno kako se postopa. Prvo, na kar se ima gledati, je njegova popolna godnost, t. j. kompost mora biti dobro zavret, strohnjen in preprhnjen, preden se ž njim gnoji. Do ove popolne godnosti pa je treba več časa čakati in se mora nanošenim kupom potrebni čas privoščiti. Zato ne kaže jeseni gnojiti s takim kompostom, ki se je še le poleti bil skup nametal. Najmanje $\frac{3}{4}$ leta mora kompost zložen ležati, ako hočemo res dobiti mešan

gnoj, a ne zgrnjene in nastrgane blatne sodrge, ki niti ne zasluži imena gnoj. Dobro stori, kdor si priskrbi 3 kompostne kupe. Prvi se še le zлага, drugi prekapa, tretji pa na njivo, vrt ali vinograd spravlja. Dokler kompost vreje, ga je dobro z gnojnico zalivati; potrebno pa je vsaki šesti teden jedenkrat ga prekopati od konca do kraja. Na kompostni kup za narejanje mešanega gnoja se mečejo: prst iz jarkov in mej, smeti iz hiš, dvorišča, drvarnic itd., plevel posebno pirika, odpadki kuhinjski, pominja, ki ni za drugo rabo, plevelno seme pometeno iz škednjev, parm, senjakov, gnoj iz stranišč, gnojnica, katera se ne porabi za zmažkanje hlevnega gnoja, ožgano apno, pepel, šota, vrese, žaginje, koščena moka itd.

Sejmovi na Štajerskem. 11. novembra v Ormužu; 15. nov. v Središču in v Radgoni.

Sejmovi na Koroškem. 13. nov. v Althofenu, v Bleiburgu, v Špitalu in v Sokovem; 25. nov. v Greifenburgu, v Gmündu, in v Glodnici; 27. nov. v Africi; 30. nov. pri sv. Andražu.

Dopisi.

Iz Gornjegagrada. († Č. g. Jožef Florijančič) naš dekan so 2. t. m. umrli. Kdor jih je poznal, mora priznavati, da so bili srčno vneti za blagor sv. Cerkve in za pravo omiko Slovencev, ter resnično „mož po volji božji“, vedno veseli, z malim zadovoljni, pa vsestransko vestni, skrbni dušni pastir. Bili so pri nas v Gornjemgradu 18 let župnik, kder so bolj slabe dohodke imeli, pa vendar ravno njih gostoljubnost je bila daleč znana. — S pomočjo farmanov, ki so jih vsi ljubili in vse po njih volji radi storili, so pripravili naše prekrasnej cerkvi lepo vbrane 4 nove zvonove, 3 nove altarje, druge altarje pa so ozaljšali. Pozidali so novo podružnico na pokopališču, cerkvico sv. Magdalene, kder so vedno djali, da bodo počivali; toda Bog je drugače sklenil. Ko jih je pred 4 leti mrtvuč zadel — ravno po končani službi božji — je po vsej cerkvi glasen jok nastal, ko so jih spred altarja nesti morali. — Od tega časa niso mogli več prav redno, kakor so želeli, svoje težavne službe opravljati. Iskali so zdravja, kder so vedeli i znali. Ker pa le ni bila božja volja, da bi popolnem ozdravili, so se v pokoj podali, da bi, kakor so sami večkrat djali, pri sv. Francišku: na tihem se na srečno smrt pripravljali. — Veselilo nas je farmane, ko smo videli, kako so jih naši nekdanji gg. kaplani čez več let še od daleč obiskovali in gospodje naše dekanije tako radi k njim zahajali; zato je tudi k pogrebu prišlo 18 duhovnov, akoravno je bil pogreb v saboto.

Naj bi Gornjegračani njih lepih naukov nikdar ne pozabili, duhovni prijatelji pa, kojih so mnogo imeli, naj bi se njih spominjali pri sv.

meši! Bog jim daj za njih trud, ki so ga imeli z nami, večni mir in pokoj!

Iz Podjunske doline. 21. nedelja po binkoštih je bil dan veselja za št. Kocijansko faro in celo Podjunsko dolino. Pripeljali so se namreč Krški knezoškof blagoslovit 6 novih zvonov in delit zakrament sv. birme. Od vseh krajev so vreli ljudje skupaj v tako obilnem številu, da stari možje pravijo: odkar ljudje pomnijo, ni bilo nikoli toliko ljudi v št. Kocijanu. Od kolodvora v Sinčevsi do št. Kocijana je nepretrgana procesija vozov in ljudi spremljala ljubega knezoškofa. Pred vasjo pri umetno napravljenih in izvrstno okinčanih vratih so belo oblečene in venčane device in 18 duhovnov pozdravili visokega pastirja, ter ga spremili v farovž in potem v okinčano cerkev. Po dokončani škofovi meši so č. g. Jož. Peterman, fanjmošter iz Št. Vida, pridigali in prav po domače pokazali, kako da lepo vbrano zvonjenje farmane živo opominja: naj ostanejo edini in složni v veri; ter so pridne farmane, ki so v kratkih letih blizu 30.000 gld. žrtvovali za zidanje cerkve, pokopališča, farovža, za nove orgle, in druge reči, prav po zasluženju pohvalili. Potem so knezoškof zvone blagoslovili in 593 otrokom zakrament sv. birme delili. Pri obedu v farovžu, pri katerem sta bila tudi vladni svetovalec gosp. Webenau in okrajni sodnik gosp. L. Benedikter pričujoča, so knezoškof posebno pohvalili red in pobožnost, s katero so se otroci in tudi odrasčeni pri delitvi sv. birme obnašali. Ko so se knezoškof na večer zopet odpeljali, so se novi zvonovi prvokrat oglasili, ter s svojim lepim in harmoničnim petjem zvonarju občno zadovoljnost in zaupanje donesli. Naj tedaj tukaj še nekaj o novih zvonih dostavim. Ovih 6 zvonov, ki tehtajo skupaj 76 centov, je vlil gosp. J. Dencel, zvonar v Mariboru. Gosp. Dencel ni samo v svojem delu tehnično izurjen, ampak — kar veliko pomeni, on sam in njegovi sinovi pri vlivanju zvonov praktično kažejo svojo umetnost, in s svojimi hlapci vred marljivo delajo. — Zvonovi so po zunanji obliki prav lepe podobe in napisu na njih z veliko skrbjo in lepoto narejeni; na zvonih ni videti nikjer kake žile, kakoršne se pogostoma vidijo na drugih zvonih, (znamenje, da so dobro in močno vlitii); tudi se dajo lahko zasukati na eno ali drugo stran, kolikobarti je treba. Glas zvonov je izvrstno in slovesno, kakor se za cerkveno rabo spodobi, zraven pa se glasovi med seboj lepo vjemajo in harmonično vežejo. Da kratko povem: tukaj vsakdo g. Dencelna hvali.

Iz Podplata pri Kostrivnici. (Listonoša in srenjski berič.) Sem doli v Podplat smo zvedeli, da je nekdanji vojaški „gmajner“ in zdajni kostrivniški berič našega listonoša hudo skregal, ker nam kmetom „Gospodarja“ nosi. Berič bo res od same jeze obnorel ali pa se mu bo žolč razlil. Kaj more listonoša za to, ako mu na pošti „Gosp.“ v torbo dajo? Prinesti nam ga mora, za to ga plačujemo in dajemo listonoši „Trinkgeld“.

Listonoša in Gospodar sta nedolžna in bolj pošteni stvari, kakor berič, ki se rad pretepa. Zategadelj bomo še zanaprej radi za „Gosp.“ kak krajcar dali in ga prebirali, v tem ko za beriča že zdavnaj ne maramo, ker menda misli, da smo mi kmetje njegovi — psi. Namesto pa, da se berič nad našim poštenim listonoscem krega, naj se pride rajši sem doli v Podplat nad tujimi „faloti“ kregat. Tistih se k nam neizmerno veliko priklati, ker smo čisto blizu velike ceste.

Iz Zagrada pri Sevnici. Pri nas je letina slaba, da se Bogu usmili. Vsakega pridelka smo polovico manj dobili, kakor navadno, edini oves je dobro obrodil, da že dolgo ne tako. Krompir pa, kar ga ni v zemlji segnjilo, to se sedaj po shrambah kazi. Še bolj slabo je bilo po vinogradih. Dopisnik je lani dobil vina 10 štrtinjakov letos pa komaj 6 veder. Za ceno novemu vinu tukaj nevedo, ker nihče po njem ne poprašuje in tudi bi prišel zastoj popraševati, ker ga itak ni veliko. Posebna težava za kmeta je sedanja slaba družina, prosimo si za novo leto 1877 hlapcev in dekel pa ni jih dobiti. Vsak se izgovarja: jaz se bom ženil, hočem sam svoj biti. Ali kako se ženi in na kaj? No, na žakelj. Pogosto se vzameta dva, ki še toliko ne gleštata, da bi g. župnika poroko plačala. Zato pa morata že za prvo kosilce v vas poslati po moko, po sol. Iz prva še se jima vda, dokler sta zdrava in sama. Kedar pa zbolita in sta brez vse pomoči, kam pošljeta? K občini, češ, ta njima mora pomagati, ta za nju skrbeti. Dalje, sedaj pridejo otroci. Mlada mati, mladi oče ni ničesar pripravil, ni kaj v roke vzeti. Kdo naj pomaga v sili? Zopet občina. Otroci nimajo obleke za šolo, stradajo kruha, kdo naj pomaga? No, občina! Oče in mati se postarata, onemoreta, nista za nobeno delo več? živa pa tudi ne moreta v zemljo, kdo naj pride v pomoč? Zopet občina, ona je dolžna nju spravljati od hiše do hiše in za nju skrbeti. Človek bi rad storil zavolj Boga, ali po mojih mislih Bog ni dal postave, da bi se moral vsak ženiti tudi na očitno škodo cele srenje tako, da se srenja tolikim stroškom niti vbran postaviti ne more. To je delo liberalcev in liberalnih poslancev, ki so nam takih postav naložili in neizmernim revšinam vrata na stečaj odprli s tem, da se sme vsak capin ženiti brez dovoljenja od strani srenj. To nam kmetom nikakor vglavo ne gre! Po našem mnenju bi morale srenje imeti pri ženitvi popolnem ubožanih ljudi tudi kaj reči, ako se njim poznej skrb za otroke in stariše nalaga.

Politični ogled.

Turška vojska je ustavljena — do novega leta. Ruski car se je turškemu sultanu pogrozil, da v 48 urah privoli v dvamesečno premirje ali pa dobi takoj boj z Rusi. Turk se je tega ustrašil in je svojim generalom povsod ukazal mirovati.

Toliko premore sama beseda ruskega cara. Bil pa je že slednji čas, da je car možato spregovoril, ker osamljeni Srbi od neizmerno množine Turkov napadjeni bi naposled vendarle onemogli zlasti, ker so v nesrečni bitki 29. okt. morali zapustiti Djunis in Aleksinac in se pomeknoti nazaj proti Kruševacu, Paračinu in Čupriji. Vendar do tolikega uspeha so Turki prišli še le po 13dnevnem strahovitem klanju; Srbi in ruski prostovoljci so kakor levi branili vsak pedenj slavjanske zemlje. Ako nebi Turki imeli toliko vojakov, potem toliko angleških, francoskih, magjarskih in poljskih oficirjev, bili bi neizmerno tepeni. Ker dnés za več časa ta oddelek sklenemo, čemo še kratko svojim bralcem povedati, kako se je na bojišču slednji čas godilo. Ko so 24. sept. Turki pred Aleksinacem bili tepeni, so se prestavili na južno stran vode Morave in začeli svoje vojake in kanone močno pomnoževati, ob enem pa so skušali od Zajčara, od Novega-pazara, od Sjenice in črez Drino vdreti v Srbijo. Vsled tega je moral Črnajev od svoje vojne pomoči odpošiljati, da obrani deželo pred požiganjem in pustošenjem. Sredi oktobra je Kerim-paša spoznal, da je zadosti močen premagati Črnajeva. Začel je tedaj 19. oktobra krvavi odločilni boj. Zgrabil je obrista Horvatoviča, ki je bil zašancan na južnih hribih pri Djunis in na izhodni strani vode Djunice. Po 12 ur trajajočem borenju je Srbom vzel 13 šane. Število mrtvih bilo je na obeh straneh strahovito. Drugi den 20. okt. je sam Črnajev došel v Djunis in Turke odbijal, da niso niti za stopinjo naprej prodirati zamogli; ali med tem so na nasprotni strani iz Kruppovih kanonov v Bujmir in Aleksinac sipali pravo točo krogelj in granatov. Srbi so zapustili Bujmir, ki je pogorel. Tretji den 21. okt. pa so z velikim pogumom sami napali Turke, jim vzeli vseh poprej zgubljenih 13 šane in zapodili za Viljegovac nazaj. Ali proti večeru je taka množina turških vojakov pritisnola na Srbe, da so se ti morali zopet v Djunis pomeknoti; 22. okt. se je bojevalo samo s kanoni; 23. okt. pa so Turki hotli z naskokom vzeti Djunis, a ni se jim posrečilo, Srbi so odbili vse srdite napade; 24., 25., 26., 27., 28. okt. bil je zopet boj samo s kanoni toda Turkom bolj na srečo, kakor pa Srbom, ki so morali zapustiti Bobovište in vsi 3 mosti pri Trubarovem črez Moravo v Deligrad so polagoma prišli tako pod turške krogle, da se ni moglo več iz ene strani na drugo prehajati in tako je bila zveza med Deligradom in Djunisom že v nevarnosti. Sedaj je prišlo 29. okt. do najbolj krvave odločilne in za Srbe čeravno slavne, vendar nesrečne bitke pri Djunis; Turki so silno prodirali naprej, vse junaštvo Srbov, vse streljanje ni zdalo nič; zastoj je palo 10.000 Turkov; črez mrtvece so lomastili drugi naprej, vzeli Djunis in šance ter srbsko vojno predrl in jo tišali narazen. Da nebi Srbi zgubili preveč kanonov, so se ruski prostovoljci postavili pred Turke in jih držali nazaj;

kanoni so bili odpeljani; ali 2500 Rusov je obležalo mrtvih tam kder so stali. To je rešilo srbsko vojno, da ni bila popolnem razbita, 30. okt. so Turki močno oslabiljeni na bojišču mirovali, le Črkési so požigali deželo do Deligrada; 31. so Srbi zapustili Aleksinac in proti večeru so ga zasedli Turki; 1. nov. so hotli Turki od Djunisa prodréti v Kruševac, toda Horvatovič je še bil vendar tako močen, da jih je pri Glogovacu ustavil po srditem boju. To je pa bila tudi zadnja bitka v tej turškej vojski. Proti večeru je došlo iz Beligrada in Carigrada povelje, da se z orožjem miruje do novega leta.

Avstrijske dežele. V državnem zboru so nemški ustavoverci začeli razpravo zastran odgovora, katerega so od ministerstva dobili gledé vojske in vstaje na Turškem, in z katerim niso bili zadovoljni. Toda sedaj jim je žal, da niso tiho djali. Kajti njihovi najboljši govorniki so se skazali v politiki prave reve in neizmerno puble glave, ob enem so svetu razodeli, kako sovražijo Slavjane in kako srda in jeze klepečejo pred Rusom. Vsi pa so udrihali po ministrih zlasti po Andrassy-ju, zakaj ni bil bolj previden, zakaj ni vstaje kristijanov na Turškem takoj zadušil itd. Kaj pametnega ni vedel nobeden svetovati — eden je rekel, naj se Turčija ohrani, kakoršna je, drugi, naj ostane Avstrija popolnem mirna, naj delajo tam doli za Savo ljudje, kar hočejo, tretji je klical Bismarka, četrti je svaril pred zasedenjem Bosnije in Hercegovine, peti je zahteval boj zoper Ruse. . . . sploh ministerstvo je dobilo poln koš nasvetov, kojih je drug slabši od drugega. Največi vtis je storil govor grofa Hohenwartha, ki je rekel: v Avstriji mora vnanja in notranja politika biti, ne kakor Nemeč želi, ne kakor Magjar zahteva, ne kakor si Italijan domišljuje, ampak kakor je celej Avstriji na korist in čast ter vsem njenim prebivalcem: Nemcem, Magjarom, Italijanom in tudi Slavjanom prav! Nasproti nemškim turkoljubom in slavjanožrecem sta dr. Vošnjak in dr. Fanderlik zgovorno se potegovala za turške Slavjane; prvi je rekel: Avstrija bila bi imela kmalu v začetku, ko je bosenska in heregovinska vstaja poknila, v zvezi z Rusi iti nad Turke in vse bi bilo sedaj v redu; drugi pa je turkoljubom strahovito zazvonil rekši: da avstrijski Slavjani želijo svojim junaškim pa nesrečnim bratom na Turškem srečo, svobodo in neodvisnost od Turkov in da nimajo nobenih želj zarad divjih Turkov vojsko začeti proti Rusom. Naposled je Greuter, Nemeč in Tirolec, govoril za turške kristijane in nasvetoval, naj Avstrija vzeme Bosnijo in Hercegovino. Njemu nasproti pa je Nemeč, liberalcec in ustavoverski glavač, dr. Herbst, branil Turka in rekel, da Avstrija ne sme nobene turške dežele zasesti. Ta gospod je pač pozabil, kar so naši predstariši od Turkov trpeli. Samo l. 1683, ko so Dunaj napadali, so Turki seboj odgnali v sužanstvo 6000 moških, 11.215 žen, 13.888 deklet, 56.093 otrok

in 204 plemenitaških devic! In Avstrija nebi smela ničesar Turkom vzeti, ali bi jih še celo z vojsko naj šla braniti in za nje kri prelivat!? To je ravno tako nekrščansko, protiaustrijsko in prismuknjeno, kakor je sploh vso nemško-magjarsko prvaštvo.

Vnanje države. Na zahtevanje ruskega cara so Turki z vojsko prenehali do novega leta. Da bo do tega časa mir sklenjen, to je popolnem neverjetno. Verjetniše celo je, da bo vojska se raztegnila na Rusijo, Anglijo, mogoče tudi na Avstrijo in na celi svet. Kajti Rus in Anglež se močno pisano gledata in pripravljata na boj. Rusi utvrdujejo vsa svoja mesta ob Črnem morju, v Odesi je nasipe za kanone nadelovalo 15000 ljudi. Po železnicah se prevažajo vojaki in vojna sprava na turško mejo; izvažanje konjev v Avstrijo je prepovedano, 90 regimentov kozakov se napravlja na pot proti Turčiji. — Avstrijski minister Andrassy je poprašal in se pritožil, zakaj se je ruski car Turkom pogrozil za njegovim hrbtom. Tako prasanje je nevarno in navadno znamenje bližnje vojske. — Prusko-nemški cesar drži gotovo z Rusi, in se hoče tem zahvaliti za dobrohotno podporo v pruski vojski zoper Avstrijo l. 1866 in zoper Francoze l. 1870. Mogoče je celo, da Prusi premejo nas, ako Rusom vojsko napovemo. Italijanskemu kralju je ruski car poslal lastnoročno pismo in Lahi sedaj pravijo, da se bo gotovo vojska unela med Angleži in Rusi zaradi Turkov. — Francozi so sklenoli tiho djati in se čisto nič mešati v turške zadeve. Angleži pa podpirajo Turke in se pripravljajo za nje na boj. Ravno sedaj so njim poslali ladjo z 10 milijoni patronov za puške. Grkom pa, ki hočejo pomagati svojim rojakom, kateri še vedno trpijo pod turškim jarmom, so se pogrozili, da jim postrelajo in raznesejo vsa mesta ob morju. Ali Grki se tega ne plašijo in zbirajo 60.000 vojakov. Tudi pošiljajo skrivoma orožje v turške dežele Tesalijo, Epir in Albanijo. — Turki zbirajo v Drinopolji 200.000 novih vojakov, iz Arabije jih je ravno sedaj došlo 30.000 mož, ki marširajo v Srbijo, da pomnožijo vojsko Kerimpashevo, ki je zadnji čas veliko ljudi zgubila. Sploh vse kaže na strahovito krvi prelivanje, nič pa na pravi mir!

Za poduk in kratek čas.

Freimavrerji, sedanji antikristi.

V. M. Kako se moramo mi obnašati nasproti freimavrerjem? Proti freimavrerjem se moramo sploh tako obnašati, kakor proti vsem nasprotnikom Kristusovim. Obnašanje proti tem pa nas uči ljubljenec Jezusov sv. Janez takole: „Kdor koli odstopi, in ne ostane v Kristusovem nauku, nima Boga (za očeta); kdor ostane v nauku, on ima Očeta in Sina. Ako kdo k vam pride, in ne prinese tega nauka, nikar ga ne sprejmite v hišo in ga nikar ne pozdravljajte.

Zakaj, kdor ga pozdravi, se njegovih hudobnih del deležnega stori.“ Freimavrerji niso ostali v nauku Kristusovem, ampak čisto so ga zavrgli sami, ter ga še pri unih, ki se ga držijo, pačijo in tlačijo, kolikor morejo. Naša dolžnost torej je, da se njihovih hudobnih del deležni ne storimo. To mora biti nam toliko večja dolžnost, ker je naša vselej skrbna mati, katoliška Cerkva po izgledu sv. Janeza sedanje antikriste že mnogokrat obsodila ter najostrejše kazni izrekla črez one, ki bi se drznoli taka društva ustanovljati ali njihovih zborov se vdeleževati.

Komaj je freimavrerstvo 20 let obstajalo, povzdignil je proti njemu svoj glas spoznavši njegov namen takratni glavar katoliške Cerkve papež Klement XII., ter ga je slovesno obsodil v konstituciji *In eminenti ddo. 27. Aprilis 1738.* On veli ondi: „ker vidimo, kako so tajna društva nevarna za mir držav in za izveličanje duš, posvetovali smo se s svojimi častitimi brati, kardinali, ter nalogamo in določujemo, da so društva freimavrerjev ali kakor koli se imenujejo, prepovedana in obsojena, kakor jih mi z ovo konstitucijo prepovedujemo in obsojamo. In zato prepovedujemo mi vsem vernim krščnikom in vsakemu posebej, bodi ktereга koli stana, dostojanstva ali položaja, omenjena društva freimavrerjev ustanovljati, širiti, pospeševati, v svoje stanovanje jemati, k njim pristopati, njihovih zborov se vdeleževati, pod kaznijo ekskomunikacije ipso facto (izobčenje od samega sebe), od ktere ne more izvzemši smrtne nevarnosti nihče odvezati razun nas.“ Za časa papeža Benedikta XIV. so nekteri mislili, da konstitucija Klementa XII. nima več veljave, da torej ne zapadejo v izobčenje, ki k freimavrerjem pristopijo. Da to krivo misel ovrže, je papež Benedikt XIV. osvedočivši se, kako je to društvo Cerkvi in državi nevarno, ponovil konstitucijo svojega prednika s pismom *Providas ddo. 10. Mai 1751* reki: „da nam nihče ne očita, da nismo svoje dolžnosti vestno izpolnili, zato smo se odločili konstitucijo svojega prednika ponoviti ter jo od besede do besede v to naše pismo sprejeti. In tako jo mi po svoji apostolski polnomoči ponavljamo, potrjujemo ter hočemo in zapovedamo, da zdaj velja, kakor bi bila prvič izdana. Kazen izobčenja je dalje odločil papež Pij VII. za karbonare, neko posebno vrsto freimavrerjev na Italijanskem, v konstituciji *Ecclesiam a Jesu Christo ddo. 13. septembris 1821.*, v kateri je dokazal, da so karbonari v ozki zvezi z freimavrerji, od katerih preti velika nevarnost veri in krščanskemu društvu. Komaj so 4 leta minola in spet je bil prisiljen proti freimavrerjem svoj glas povzdignoti papež Leon XII. v konstituciji *Quo graviora ddo. 13. Martii 1825.* V njej toži, kako velika nevarnost preti od tega društva državi in Cerkvi; kako se v njem uči in širi verska malomarnost; kako se v njem hrani in goji mržnja proti vsakej avtoriteti; kako si svoji pravico črez življenje in smrt onih udov, ki bi izdali

družbine tajnosti ali nebi naloženih jim nalog vestno izvršili. Na to izreče kazen izobčenja čez vse kristijane, ki bi se pod kakim koli naslovom dali vpisati v katero tajno društvo, zlasti v društvo freimavrerjev.

Naposled je zdaj slavno vladajoči poglavar katoliške Cerkve Pij IX. potrdil konstitucije svojih prednikov od Klementa XII. do Leona XII. v svojem nagovoru dne 25. septembra 1865., v katerem toži čez zlo, ki ga delajo tajna društva, zlasti freimavrerska, katoliški veri in krščanski civilizaciji. Potem ponavlja kazen izobčenja proti vsem, ki k takim društvom pristopajo ali jih kako koli podpirajo.

Razun rimskih papežev so opominjali verne pred tajnimi društvi freimavrerjev tudi škofje različnih dežel; irski škofje l. 1861, belgijski l. 1867, francoski pa večkrat. Učena škofa Dupanloup in Ketteler sta tudi obširne knjige napisala, v katerih sta pobijala kriva načela freimavrerjev ter verne svarila pred njimi. Škof Ketteler svojo knjigo sklepa z besedami: „Pravo razmerje med katoliško Cerkvijo in sedanjim freimavrerstvom je to: una je delo božje, delo Kristusovo in vseh ki na Kristusa verujejo, to pa je delo ljudi, ki Boga in Kristusa ali celo tajijo, ali vsaj vero na Boga in Kristusa za nepotrebno smatrajo. Katoličan, ki postane freimavrer, zapusti živi tempelj božji, da postane hlapec v tempeljno malikov, kder mesto Boga človeka na altar stavijo.“

Več pač katoliška Cerkev proti sedanjim antikristom ne more storiti. Več bi lahko proti njim storili posvetni vladarji, katerim ravno taka, ali še večja nevarnost preti, kakor katoliški Cerkvi.

(Konec prih.)

Slovstvo. 1. Mož-beseda. Izviren igrokaz v 5 dejanjih. Spisal Mirko Sotlan. V založbi in na prodaj pri Jurju Lerherju v Ljubljani. Cena 40 kr. — V tej knjižici nam spretni pisatelj predstavlja in opisuje deloma v vezani, deloma nevezani besedi poldrugi den slovenskega domačega življenja, ki se vrši tako, da nam pred oči stavi nauk: poštenost velja, kar Slovenec prilično izrazi z mož-beseda. Dejanje se vrši v Celju, v Savinjski dolini blizu kranjske meje in v Ljubljani. V slovestveni naši zgodovini bo ta igra med igrokazi gotovo to, kar je med dramami Tugomer. Zavolj tega priporočamo vsem izobraženim Slovincem to knjigo; z obilnim kupovanjem bomo pripomogli, da bo pisatelj zamogel kmalu še svoje druge že izdelane in osnovane igre priobčiti. Od dramatičnega društva pa pričakujemo, da nam to igro kmalu na oder spravi. Po zgorej omenjeni ceni se knjižica dobiva tudi v Mariboru pri Eduardu Ferlincu, v Celju pri J. Geigerju, v Ptujju pri W. Blankeju.

2. Nesreča čez nesrečo ali mrtvaška glava. Knjižica trpečim in nesrečnim ljudem v tolažbo po nemškem izvirniku poslovenil Lj. T. V založbi in na prodaj pri Klein in Kovaču (nekdaj

Egerjeva tiskarna) v Ljubljani. Mična in podučljiva povest v tej knjižici se priporoča tistim, ki o zimskih večerih radi kaj čitajo. Pisatelj pravi, naj si vsak iz te povesti posname nauk, da brez trpljenja, tuge in grenkih britkosti na tem svetu ni nobenega življenja. Cena knjižice je 25 kr.

Smešničar 46. V Lembergu je nedavno nekdo v večji družbi pripovedoval, da je v Celju umrla gospa 101 leto stara. Vsi so se temu čudili, samo neka stara gospa je rekla, da se ni treba temu toliko čuditi. „Moja mati“, pravi „ko bi še živeli, bili bi zdaj že 110 let stari.“

Razne stvari.

(† Kardinal Antonelli) mnogoletni svetovalec sv. Očeta je umrl, kardinal Patrizzi umira.

(Petindvajsetletnico) samostalnega pastirovanja so 6. t. m. obhajali č. g. Juri Tutek, kanonik, dekan in župnik pri sv. Lenartu v slov. gor. Trg je razsvetil in z baklado počastil mnogozaslužnega gospoda.

(Javna zahvala) gre in jo zasluži g. Franc Škrlec pri sv. Tomažu pri Velikinedelji za njegov trud in delovanje zavolj dveh novih živinskih sejmov! Več sosedov sv. Tomaške fare.

(Obesil) se je Miklauž Jurša, viničar na Dre-novemgrmu v Cerovecu pri Ljutomeru.

(Slika) srbskih vojskovodjev se dobi za 1 fl. 20 kr. proti poštnemu podvzetju: P. Jankovič, Wien, VIII., Piaristengasse Nr. 49. Naslikani so knez Milan, knez Nikola, Črnajev, Alimpič, Cah, Protič, Vukotič, Petrovič, Plamenac, Vrbica, Horvatovič, Oreškovič, Antič, Nikolič, Beker, Lešjanin, Grujič, Vljakovič, Bučević, Miškovič, Putnik in arhimandrit Dučić. Slika je 53 centimetrov visoka in 90 cent. široka in po zvestih fotografijah nareta.

(Za bosenske in hercegovinske reve) sta darovala gg. župnik Fr. Belšak 2 fl. in kaplan Vauptič 1 fl. Prenesek 10 fl. 60 kr. Skup 13 fl. 60 kr.

(Zlatnine ukradli) so nepoznani tatovi gospej Berti Tabernikovej v Ptujju za 280 fl. vrednosti.

(Polne ječe) imajo v Celji, kder je sedaj 317 ljudi zaprtih, navadno jih je bilo kakih 180.

(Za mladeniško semenišče) se je blizu mariborskega drevoreda (Stadtpark) za 7000 fl. kupil prostor s 1350□^o za stavljenje nove hiše in za vrt.

(Spremembe v Lavantinski škofiji.) Za faro sv. Judoka na Kozjaku je imenovan č. g. Martin Lapuh; — in za faro sv. Ila pri Šostanji je prezentiran č. g. Franc Trafenik. — Umrl je č. g. Jožef Florijančič, kn. šk. duh. svetovalec in dosluženi dekan in župnik Gornjegraški, star 70 let.

(Za družbo duhovnikov) so vplačali č. gg.: Kolenko 22 fl.; Kolar, Karl Gajšek, Arzenšek,

Hribovšek, Plešnik po 11 fl.; Feuš, Napotnik in Obran po 1 fl. (Dražbe). V tretjič 10. nov. Fr. Gračner v Zagorju 1580 fl. Marija Damiš pri sv. Lenartu v slov. gor. 2905 fl. 17. nov. Anton Žolger v Šmarji, Janez Jagodič v Kačjemdolu; 20. nov. Anton Plevnik pri sv. Vidu.

Listič opravištva. Vse tiste naročnike in deležnike, ki še so za letos Slov. Gospodarju kaj dolžni, zopet prosimo, naj kmalu poravnajo svoj dolg, ker list po tej izvanredni nizki ceni brez škode more le izhajati, če vsak naročnik na tenko svojo naročnino odraja. Da drugo leto ne bo treba toliko drezanja, bomo si dobro premislili, komu še list na vero pošiljamo. Letos smo se prepričali, da se ne sme več toliko na mož — besedo zanašati. G. J. Potnik za letos. G. Rijavec, prejšnjih listov ni več. G. Zalokar nič dolžni.

Tržna cena
preteklega tedna po hektolitrih.
(1 Hl. = 1⁰³/₁₀₀ vag.)

Mesta	Pšenica		Rž		Ječmen		Oves		Tursica		Proso		Ajda	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Maribor	8	—	6	10	5	50	3	50	5	40	5	—	5	30
Ptuj	8	40	6	52	5	20	4	30	4	85	4	80	4	90
Ormuž	7	32	6	17	5	70	2	92	4	80	7	80	4	88
Gradec	9	—	6	50	4	88	3	46	5	42	—	—	5	30
Celovec	9	—	7	14	4	76	3	17	4	75	4	46	5	—
Ljubljana	9	39	6	50	4	57	3	59	6	18	4	70	6	50
Varaždin	8	—	6	80	5	80	3	60	5	20	5	50	4	40
Zagreb	10	80	8	—	6	—	3	—	6	80	—	—	—	—
Dunaj	11	90	9	75	8	60	7	50	7	30	—	—	—	—
Pešt	10	88	8	72	7	25	7	30	6	42	5	—	—	—

V Mariboru. Krumpir 2 fl. 10 kr. Hl. — fažol 14. leča 30, grah 28 kr. Kg. — Pšeno 10 kr. liter. — Pšenično gres 26, prednja moka 21, srednja 16, polentna moka 12 kr. Kg. — Kravje maslo 1 fl. 20 kr., svinjsko maslo 90, slanina frišna 64, slanina prevojena 90 kr., puter 1 fl. — kr. Kg. — Jajce 3 kr. vsako. — Govedina 44, teletina 54, svinjetina mlada 55 kr. Kg. — Mleko frišno 12, posneto 10 kr. liter. — Drva trda fl. 3.— mehka, fl. 2-80 Kbmt. — Ogelje trdo fl. 1.—, mehko 60 kr. Hl. — Seno 2 fl. 70 kr. slama 2 fl. 60 kr., stelja 2 fl. 10 kr. za 100 Kg.

Najnovejši kurzi na Dunaju.

Papirna renta 63 — — Srebrna renta 67. — — 1860-letno državno posojila 111 — — Akcije narodne banke 836 — Kreditne akcije 148 — — Napoleon 9-63 — Ces. kr. cekini 5-91 — Srebro 105-75

Loterijske številke:

V Trstu 4. novembra 1876: 29 3 57 35 62.

V Lincu " " 49 70 28 10 45.

Prihodnje srečkanje: 18. novembra 1876.

Trgovsk commis (komi)

z najboljšim spričevalom, dobro izurjen v mešani trgovini, umi dobro kupčijo z pridelki ali produkti in se priporočuje trgovcem štajerskim na deželi. Adresa njegova se izve pri opravištvu „Sloven. Gospod.“ v Mariboru.

1-3

Učenec

2-3

se sprejme pri gospodu Ivanu Kautzhammerju, trgovcu z železom in dragocenostmi v Ormužu. Učenec mora biti zmožen slovenskega in nemškega jezika in dobra spričevala imeti.

Prodaja cerkvenega vina.

V ponedeljek po Martinovem, t. j. 13 novembra t. l. predpoldnem se bode pri sv. Barbari blizu Vurmburga

10 štrtinjakov

letošnjega Št. Barbarskega in Št. Martinskega cerkvenega vina po licitaciji prodajalo.

Cerkveno predstojništvo.

V tiskarni družbe sv. Mohora v Celovcu so ravnokar na svitlo prišle:

Slomšekove pesmi.

Zbral, uredil in izdal

Mih. Lendovšek.

Slomškovih zbranih spisov prva knjiga.

Srednje osmerke str. I.—XVI in 256.

Prodaja Juri Lercher v Ljubljani trdovezan iztis po 1 gld. broširan po 90 kr. — Dobivajo se po isti ceni tudi: v Celju pri Drekslerju, v Celovcu pri Lieglu in pri Leonu, v Gorici pri Daseju, v Gradcu pri M. Moserju, v Trstu pri Šimpfu, v Zagrebu pri Suppanu, in pri uredniku „Slov. Gospodarja“.

Kdor pa pošlje izdatelju v Ptuj (Pettau) po nakaznici 1 gld., oziroma 90 kr., dobi knjigo takoj franco na dom poslano.

Opozorujemo še posebej čč. gg. katehete in učitelje na to, da zdaj ob koncu šolskega leta ni lahko dobiti lepšega darila za šolsko mladež, kakor so te Slomšekove pesmi.

5-6